

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **I. R.**
zastoupen Mgr. Václav Voříšek, advokát
sídlem Černého 517/3, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 39898/2017/ODSH/8, ze dne 7. 6. 2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 17. 2. 2017, jímž byl žalobce uznán

Shodu s prvopisem potvrzuje

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto přestupku se žalobce dopustil (z nedbalosti) tím, že dne 9. 12. 2016 v 8.04 hodin, na silnici I/35, v km 162 ve směru jízdy na obec Litomyšl, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, rzv. XXX XXXX, řídil toto vozidlo rychlostí 147 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 90 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 142 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druh motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.
3. Žalobce v žalobě skutkový stav zjištěný správními orgány nespороval. Vznášel (jak je již u naprosté většiny žalobců v přestupkových dopravních věcech zastoupených shora označeným advokátem obvyklé) proměnlivou paletu různých spekulativních a účelových námitek, které úzce souvisejí s tím, že tito žalobci jako řidiči nectí respekt k pravidlům silničního provozu a k tomu uzavírají jakési „pojištění“ proti pokutám¹. Žalobce tak namítal, že: (i) zmocněnec žalobce Ing. J. nebyl z důvodu drobné nepřesnosti v plném moci připuštěn k ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně – toto považuje za vadu řízení, (ii) trest zákazu řízení motorových vozidel mu měl být uložen pouze pro skupinu vozidel B, (iii) rozhodnutí orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné a nesrozumitelné v tom, že se správní orgán nezabýval podmínkami uložení trestu zákazu činnosti, dále neodůvodnil, proč se od měřené rychlosti odečítá hodnota odpovídající 3% naměřené hodnoty, (iv) výrok je vadný, neboť v něm nejsou obsažena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a žalobce byl omezen v právu ohledně způsobu úhrady pokuty. Konečně namítá, že v napadených rozhodnutích není přesně uvedeno, jaká časová verze předpisů byla použita, a též namítl, že se správní orgány nezabývaly, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po páčání přestupku, není pro žalobce příznivější.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Poznamenal, že žalobce podal pouze blanketní odvolání, vlastní dokazování se snaží posunout až před soud, což není případné. Za podstatné po procesní stránce uvedl, že žalobce v řízení před orgánem prvního stupně opakovaně a předkládal chybné plné moci. Námitky v žalobě označil za nedůvodné.
5. Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

¹ Např. <https://www.novinky.cz/domaci/465053-pojistovna-proti-pokutam-chysta-novy-trik-na-urady-uz-se-o-ni-zajima-policie.html>

6. Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků policie ČR ze dne 9. 12. 2016, oznámení přestupku včetně fotodokumentace, ověřovacího listu měřicího zařízení a sdělení o proškolení příslušníků Policie ČR. Žalobce se bezprostředně po přestupku nevyjádřil a záznam o přestupku toliko podepsal. Ústního jednání u orgánu I. stupně se žalobce nezúčastnil. Jeho zástupce – zmocněnec Ing. M. J. učinil pokus o nahlížení do správního spisu krátce před nařízeným jednáním, nebyl však připuštěn, neboť plná moc vystavená žalobcem obsahovala chyby v datu narození a správní orgán ji posoudil jako neplatnou. Vznik zastoupení tak nebyl prokázán. Správní orgán po projednání uznal žalobce vinným a uložil shora citované sankce. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, rovněž odůvodnil, z jakých důvodů jednal bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce. Konstatoval, že spis obsahuje dostatek dokumentace pro rozhodnutí. Sankce byly uloženy na samé spodní hranici zákonného rozmezí.
7. Proti rozhodnutí o uložení pokuty a zákazu činnosti podal žalobce v zastoupení blanketní odvolání s tím, že ani v odvolacím řízení měl potíže s předložením bezchybné plné moci.
8. Soud tak k obsahu správního spisu poznamenává, že tento neobsahuje jakékoli faktické vyjádření žalobce k meritu věci (viz též jeho blanketní a nedoplněné odvolání). Záznam o přestupku žalobce, bez jakýchkoli výhrad, podepsal. Nemůže být poté úkolem soudu, aby se namísto správních orgánů skutečně vypořádával s každým odstavcem spekulativních tvrzení žalobce, resp. jeho zmocněnce či zástupce (tito tvoří z pohledu soudu organizovanou spolupracující skupinu).
9. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je tak třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiné spolupracující osoby ve skupině (Motoristická vzájemná pojišťovna, Ing. M. J., aj.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem, příp. poté vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky sťažující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů.
10. V této věci se ze spisu podává, že žalobce podal tzv. blanketní odvolání, ve kterém pouze uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí uvedené spisové značce. Takto zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční.
11. V obdobných věcech přestupců zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se zákazu řízení motorových vozidel, který měl být dle žalobce omezen na skupinu B (srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017. Při jeho příležitosti použití v této věci lze konstatovat, že typizovanou námitkou je otázka zákazu řízení, nepřezkoumatelnost, obvykle využívané tvrzení o vadách výroku, námitky ke způsobu hrazení pokuty, namítané nedostatky v citaci předpisů.

12. Soud se nemůže jakkoli spokojit s přístupem žalobce, resp. jeho zástupce, který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykroutit z projednávaného přestupku. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumání toho, zda světlo, které dopadá na zemi má původ skutečně ze slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.
13. Soud nikterak nevyklučuje, že v přestupkovém řízení či jemu předcházejícím měření rychlosti nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí, musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní důkaz o tom, že se s vozidlem pohyboval na jiném konci ČR a proto nemohl být změřen u Litomyšle. Mohl by tak protidůkazem prokázat, že byla například chybně zaznamenána rzv. vozidla či totožnost žalobce. Takový případ však nenastal.
14. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci. Uvedenou zásadu je třeba velmi uvážlivě aplikovat v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení záměrně nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.
15. K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci následných blanketních odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující. *„Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona*

č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

16. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- pravomoci příslušného soudního orgánu,
- oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

17. V daném řízení ohledně žalobce soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možnosti se se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl

s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy zcela opačně než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení by byl prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

18. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).
19. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném příslušníky Policie ČR, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení a fotografie. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).
20. Přičemž žalobce měl možnosti své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení, též při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny, a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování (např. výslechu zasahujících příslušníků, prováděním důkazu videozáznamem, vyjádřením ČMI). Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.
21. Platí výše přijatý závěr, že žalobce již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.
22. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených

důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Námitky nepřezkoumatelnosti a nesprávného postupu soud odmítá. Naopak již shora poukázal na to, že správní orgány řádně odůvodňovaly svá rozhodnutí, proti kterým přestupce přinesl svoji polemiku až po vydání rozhodnutí, případně až v podané žalobě.

23. V projednávané věci soud nedospěl k závěru, že by vznikla povinnost soudu z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, zrušit žalované rozhodnutí. V takovém případě v projednávané věci mohl soud shledat tyto námitky irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (srov. výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Tím spíš pak může krajský soud takto postupovat, když je soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že žaloby v obdobných věcech podával již všem soudům v České republice dostatečně známý Mgr. Jaroslav Topol, které zastupoval v substituci anebo jako v dané věci přímo žalobu podal Mgr. Václav Voříšek, a „*to nikoliv náhodou*“ (k tomu srovnej blíže rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, k advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79 a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu 22 rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27 a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145 je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161 bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136 a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

24. Stručně k námitkám žalobce:

Nepřipustění zmocněnce k jednání - soud hodnotí postup správních orgánů jako správný. Zmocněnec Ing. J. za „pojišťovnu řidičů“ nebyl schopen doložit bezchybnou plnou moc prokazující zmocnění od žalobce, proto jej správní orgán k jednání nepřipustil. Zmocněnec je jistě správním orgánům i soudu znám svými obstrukčními taktikami, takže nebylo na místě plnou moc vyhodnocovat (dle žalobce méně přísně)

způsobem, který neměl oporu v jejím obsahu. Nadto, pokud by snad žalobce měl zájem se řádně před správními orgány hájit, mohl vše, co mu „leželo na srdci“ přednést v rámci odvolacího řízení, což neučinil.

25. Zákaz činnosti – tato námitka rovněž není důvodná a vychází z mylného právního výkladu žalobce. Žalobce se dopustil přestupku překročení povolené rychlosti, přičemž řídil osobní automobil spadající pod řidičské oprávnění skupiny B. Zakazovanou činností se rozumí řízení motorových vozidel (všech) a nikoli řízení vozidel pouze skupiny B. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, čj. 9 As 7/2009-76 není přílehlavý. Sám Nejvyšší správní soud se již k žalobcem uplatněné argumentaci (tuto uplatnil Mgr. Topol v jiné obdobné věci) vyjádřil v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44, v bodě 26. takto: *Dále je třeba poopravit stěžovatelovu interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76. Stěžovatel se z něj snaží dovodit, že když se přestupku dopustil při řízení vozidla skupiny C, měla mu být uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení toliko vozidel skupiny C. To však z jím citovaného rozsudku neplyne. V něm Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že pokud se řidič vozidla skupiny C dopustí při řízení tohoto typu vozidla přestupku, který je vázán na daný typ vozidla (v daném případě stěžovatel nebyl držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče), není nepřiměřeným trestem, pokud je mu uložen zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny C. Z rozsudku však nelze dovodit, že by mohlo být řidiči zakázáno pouze řízení toho typu vozidla, které řídil v době spáchání přestupku. V případě takových přestupků, jako je například právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoli typem motorového vozidla, by ostatně takové zmírnění sankce nedávalo smysl. Závěr z citovaného rozsudku je plně aplikovatelný na danou věc.*
26. Nepřezkoumatelnost – soudu není zřejmé, kam svými námitkami žalobce směřuje. Tento závěr se týká uložení trestu zákazu činnosti, který byl uložen správně na základě odpovídajícího ustanovení zákona, a to v návaznosti na charakter přestupku. Správní orgán stěží mohl cokoli dále zkoumat, neboť žalobce jakékoli podklady k následným úvahám díky své nečinnosti neposkytl. Polemika mezi nedbalostí vědomou a nevědomou je bez významu. Rovněž tak jako údajná absence odůvodnění odečtu 3% naměřené rychlosti, který odpovídá charakteristice měřícího zařízení a byl učiněn ve prospěch žalobce. Zástupci žalobce jsou dané postupy vyhodnocování naměřené rychlosti dobře známy (viz početné množství dřívějších rozhodnutí soudů).
27. Vady výroku - námitka nebyla, ač mohla být, uvedena v odvolání. Je předkládána až soudu a soud se s ní neztotožňuje. Výrok a další pasáže rozhodnutí orgánu I. stupně a s ním související rozhodnutí žalované dávají zcela jasný přehled o tom, čeho se žalobce dopustil a jaká ustanovení porušil. Soud nemíní vést s žalobce polemiku o potřebné úrovni citace zákonných předpisů. Ani trestní soudy, ani správní orgány rozhodující o správních záležitostech například neuvádí pokaždé citaci zásady s přesným označením ustanovení, ze které vždy vycházejí, a to že uložená povinnost je ukládána na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (čl. 4 odst. 1

Listiny). Soudu již není vůbec zřejmé, z jakého důvodu se žalobce dožaduje odkazu na veškerá v úvahu připadající ustanovení zákona o přestupcích. V určení způsobu úhrady pokuty soud nezákonnost nespátřuje.

28. Retroaktivita a neurčitost při citaci právních předpisů – námitka žalobce je obecná, bez jakéhokoli přesahu do možného konkrétního omezení žalobce na jeho právech. Nebyla uplatněna v odvolacím řízení, ač mohla být. Provedené posouzení a uložení sankcí odpovídá předpisům účinným v dané době spáchání přestupku, žalobce nenaznačil jakkoli blíže, jak mohlo být snad postupováno v jeho neprospěch. Totéž se týká údajného možného využití příznivější úpravy, není zřejmé zcela jasně, jakou úpravu a především v čem, má žalobce na mysli. Námitky jsou nedůvodné.
29. Dále je třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření namístě, zda dokonce nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen návod k obsluze měřícího zařízení atd.
30. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit na jisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nebude reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu ob stojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.
31. Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitok a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).
32. Žalobce zůstal jen v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady.

Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce. Žalobcem namítané chyby v procesu či v samotném obsahu obou rozhodnutí tvořících jeden celek nebyly prokázány, resp. soud je má za nedůvodné. Jednalo se opět o soubor více či méně přílehlavě vybraných námitek zástupce žalobce, které nedávají prostor soudu k tomu, aby napadené rozhodnutí vyhodnotil jako vadné.

33. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 6. června 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
samosoudce